

anden. Det mærker Befolkningen kun i det Udslag, det giver sig gennem Skatterne. Men der er ikke her i Landet klaget, i alt Fald ikke begrundet, kan jeg sige, over haarde Skatter i den Tid, der er gaaet. At de velstillede har baaret adskillig Skat, skal jeg langt fra nægte, og heller ikke, at det undertiden har været en kraftig Skat, men ingen har dog ment, at det var Skatter, som ikke kunde bæres. Den brede Befolkning derimod har vi jo lykkeligt kunnet lade undgaa den haarde og tyngende Skat, og dette har gjort, at der efter min Mening ikke er nogen Utryghed i Befolkningen overfor, hvad der finansielt er sket og kan ske her i Landet.

I øvrigt har jeg kun at takke for, at Landstinget uden nogen direkte Anmodning fra min Side, men paa Grund af selve Lovforslagets Indhold vil lade det passere saa hurtigt gennem dette høje Ting.

Jørgen Pedersen: Jeg fik det Indtryk af Begyndelsen af den højtærede Ministers Tale, at han var noget misfornøjet med, at jeg her i Tinget havde givet et Referat af, hvad der var sket i Folketinget ved tredje Behandling. Det synes jeg ikke, den højtærede Minister har nogen Anledning til at være misfornøjet med. For det første har jeg refereret rigtigt, og for det andet gav det Ministeren Anledning til at fremsætte de samme Betragtninger og uddybe dem noget mere i dette Ting, og det mener jeg ikke, han kan have nogen Grund til at være misfornøjet med.

Den højtærede Minister sagde, at han troede dog ikke, man under almindelige Forhold vilde sende Tillægsbevillingslovsforslaget i Udvalg. Det kan være, jeg husker fejl, men jeg har den Opfattelse, at man, siden Landstinget overhovedet fik et Finansudvalg, har været tilbøjelig til at henvise baade Finansloven og Tillægsbevillingsloven til Finansudvalget, selv om man paa Forhaand vidste, at der sandsynligvis ikke vilde blive foretaget nogen Forandring i dem.

Om Statens Skyld til Nationalbanken fik man ikke anden Oplysning, end at dette Laan var steget ret kraftigt. Jeg har ikke rettet nogen Bebrejdelse til den højtærede Minister for hans Stilling til dette Laan eller hans Udtalelser om, hvilken Betydning det overhovedet kunde faa for Muligheden for at komme vel igennem dette Finansaar. Nu hørte vi altsaa, at det er steget stærkt, og det er jo muligt, at det kan stige noget mere senere. Men

det kan ogsaa være, at den højtærede Minister har Ret i, at det ikke vil stige mere, end at man kan betale med de Skatter, som til sin Tid kommer. Det skal jeg ikke sige noget nærmere om.

Naar den højtærede Minister vilde have, at jeg skulde angive, hvilke andre Systemer der kunde være Tale om at afløse det parlamentariske System med, saa skal jeg gentage, hvad jeg allerede sagde før, at jeg ikke kan anvise noget saadant System. Systemerne har jo skiftet gennem hele Verdenshistorien og vil formentlig ogsaa gøre det fremdeles, og dersom det viser sig, at dette System ikke længere tilfredsstiller, vil man vel nok finde paa et, der er bedre.

Saa anførte den højtærede Minister et Par Eksempler, som skulde vise, at man er nødt til at følge den af ham anbefalede, jeg tør nok sige: noget nye Fremgangsmaade, at man i Statshusholdningen skal sætte Næring efter Tæring. Han fremførte bl. a., at han i Dag havde fremsat et Forslag om Foranstaltninger til Fremme af Toldbehandlingen af Gods, som var fremkommet efter Anmodning fra Grosserer-Societetets Komité, og som vilde medføre en Udgift af $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., og det kunde vel ikke falde mig ind at modsætte mig noget saadant, selv om vi ikke i dette Øjeblik stod med $\frac{3}{4}$ Million til at betale det med. Men den højtærede Minister gjorde dog opmærksom paa, at i det mindste en Del af disse Udgifter vilde komme igen i Form af højere Pakhusleje. (*Finansministeren [Brandes]: Ikke alle!*) Nej, ikke alle, men det kunde maaske være indrettet saaledes, at det var blevet alle, dersom man i høj Grad trængte til Penge. Jeg synes ikke, at dette Eksempel siger saa overmaade meget. Heller ikke det med Lønningsloven og dens Resultater. Det er jo kun i Samklang med, hvad vi har været klare over under hele Krigssituationen, at der maatte gøres noget. Der er ogsaa gjort meget ved ekstraordinære Lønningstillæg og Dyrtidstillæg, og alle har været klare over, at det til sidst maatte forme sig som en virkelig Lønningsreform. Hvorvidt man vil se vel til, at den bliver paa 50 Mill. Kr., skal jeg ikke sige noget om, jeg har hverken udtalt mig for eller imod denne Lønningsreform, men jeg har hørt saa meget fra Kommissionen, at jeg ved, at man venter, at en Del af de meget høje Lønninger, som man nu kommer til, vil blive af den Beskaffenhed, at de af sig selv kan gaa ned, naar der ikke længere er den fornødne Anledning til, at de skal